

[05-11-2013]

REX30

Francine kreeg kinderverlamming toen ze acht jaar oud was. Dat kwam door een fout gelopen vaccinatie. Sindsdien mankte ze. Haar rechter been sleepte ze stijf met zich mee. Als ze stapte kwam ze telkens vijf centimeter omhoog. Zo wipte ze al haar hele leven op en neer.

Francine had een mild karakter. Ze vergaf de arts die de foute spuit zette en ze verdroeg lijdzaam dat mensen haar nakeken.

De laatste jaren echter begon ze zich zorgen te maken. Bovendien begon de eenzaamheid te wegen. Francine had nog steeds geen vaste partner en binnenkort werd ze veertig.

Schuchter bezocht ze enkele dating sites. Een vriendin maakte een foto waarop haar gezicht karaktervol uitkwam. Ze plaatste advertenties, waarin ze haar verzorgd uiterlijk en aangename persoonlijkheid beschreef. Over haar handicap zweeg ze in alle talen.

Voor haar eerste date stelde ze Brasserie Gustav vlakbij de Antwerpse opera voor. Het interieur hield het midden tussen een bruin café en oude chique. Ze koos een tafeltje bij het raam, met zicht op de inkomdeur. Het kenteken voor de afspraak was een boek van Aspe, dat ze duidelijk zichtbaar op het tafelblad legde. Ze zorgde er voor als eerste aanwezig te zijn. Kwam de dating partij binnen, dan hoefde ze enkel even recht te staan, handen te schudden en terug te gaan zitten. Haar handicap bleef alsnog verborgen.

Francine had alles minuscuul voorbereid. De man zag er interessant uit. Hij was charmant en goed gekleed. De conversatie kabbelde gezapig verder. Na de derde kop thee voelde Francine de onweerstaanbare drang een plaspauze in te lassen. Ze verontschuldigde zich en mankte richting toiletten. In de spiegel werkte ze nauwkeurig haar make-up bij.

Toen ze terug in de gelagzaal kwam, stelde ze ontzet vast dat haar date niet meer aan het tafeltje zat. Tien minuten later was de man nog steeds niet terug gekeerd. Noch van het toilet, noch van een andere locatie.

Zij betaalde het volledige gelag en strompelde het café uit.

Francine leerde uit deze ervaring. In het vervolg hinkte ze naar het toilet na de eerste thee. Kwam ze terug en de date zat er nog, dan was de kans groot dat hij haar handicap niet bovenaan zijn lijstje van hinderlijke eigenschappen plaatste. Ze stond er ook op dat elke consumptie meteen werd afgerekend. Uit voorzorg, voor het geval de ander het hazenpad koos.

Ze kwamen en gingen. Vooral dat laatste. Mannen van diverse leeftijden, in alle formaten. De worstenboer met de dikke vingers. De schrale artiest zonder geld. De weduwnaar die goedkope sex zoekt. De verzekeringsmakelaar die haar probeerde een polis aan te smeren. Ze maakte er grapjes over met de barman van Brasserie Gustav. Fernand knipoogde en stak een duim omhoog als hij de partij goed vond. Anders schudde hij zijn grijzende dikke haarbos. Francine voelde zich steeds comfortabeler aan haar tafeltje bij het raam, geruggensteund door Fernand.

Een half jaar en liters thee later, zat Francine nog steeds aan het raam van de brasserie. Fernand sopte en droogde de glazen en zond Francine zijn vriendelijkste glimlach.

Francine correspondeerde sinds enkele weken met REX30. Ze ontmoetten elkaar in een chatroom voor vrijgezellen. Hij stelde zich voor als een vrolijke veertiger. Een markante kop, grijzend aan de slapen. Heldere blik en zachte handen. Aan die vage beschrijving voldeed een derde van de mannen die ze wekelijks voorbij het raam van de brasserie zag lopen. Gisteren echter had REX30, waarmee ze steeds diepere gesprekken voerde, een bekentenis gedaan. Hij hinkte. Een hinkepoot, maar geen zielenpoot, liet hij erop volgen. Toen hij dertig jaar was overleefde hij amper een verkeersongeval. Hij hield er een heupfractuur aan over, die nooit volledig herstelde. Sindsdien schommelde hij heen en weer als hij stapte.

Francine was zenuwachtig. Vandaag had ze een afspraak met REX30.

Gewoontegetrouw zat ze aan het raam en dronk een camillethee. Om te kalmeren.

Het tijdstip dat haar date zou langskomen was inmiddels een half uur verstreken.

Francine noteerde het zoveelste kruisje in haar agenda. Negatief. Verkeerd. Afgelast.

Ze mankte teleurgesteld naar het toilet.

Toen ze terug kwam, zag ze twee glazen wijn op haar tafeltje staan. Op de stoel tegenover de hare zat een man. Met zijn gezicht naar het raam gekeerd.

Hij leek verdacht veel op ...

“Fernand?”

“Rex30. Aangenaam.”

“Wat? Jij... bent? Ik wist niet dat je...”

“Ja meisje. Rex, de koning van de mankepoten.”

Fernand lachte zijn aanstekelijk lach en Francine lachte mee. Eerst aarzelend en dan van harte.

“Rex, euh Fernand, bedankt dat ik altijd op jou kon rekenen.”

“Francineke alias Tineke, ik werd verliefd op jou, toen je na die eerste mislukte date verdrietig door mijn brasserie hinkte.”

Mieke Vandromme